

WHO DO I BELONG TO (El origen)

Títol original: Mé el Aïn (AKA: *Who Do I Belong To*) **Direcció i guió:** Meryam Joobeur
Països: Tunísia, França... **Durada:** 117 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Salha Nasraoui, Mohamed Grayaa, Malek Mechergui... **Música:** Peter Venne **Fotografia:** Vincent Gonneville
Versió original en àrab, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

L'Aïcha (Salha Nasraoui) és una mare que viu al nord de Tunísia amb el seu marit i el seu fill petit. Els seus dos fills grans, el Mehdi (Malek Mechergui) i l'Amine (Cheker Mechergui) han marxat a la guerra. Anys més tard el Mehdi torna a casa amb una misteriosa dona embarassada, per a sorpresa de la seva família que ja no esperava el seu retorn. L'Aïcha es veu atrapada entre el seu amor maternal i la recerca de la veritat després que aquest succés deixi el seu poble en la foscor. (decine21.com)

CRÍTICA

22/02/2024 - BERLINALE 2024: *Meryam Joobeur presenta un aconseguit primer llargmetratge, una atmosfèrica i emocionant obra que barreja amb valentia realisme, onirisme, microcosmos familiar i temàtica gihadista*

“Què passa?” Quan volem saber la veritat, però també la temem perquè ens obligaria a enfrontar-nos a nosaltres mateixos de manera dolorosa, el risc que la situació es deteriori augmenta. I quan l'amor maternal, els llaços familiars, l'amistat i els records xoquen amb una realitat que ens supera, el perill aguaita. És precisament en aquesta zona complexa i nebulosa on la directora canadenca tunisiana **Meryam Joobeur** ha decidit aventurar-se en el seu primer llargmetratge, la fascinant ***Who Do I Belong To***, presentada a la competició de la 74a Berlinale.

Extremadament estilitzada, però ancorada en un realisme molt prosaic, la pel·lícula és la prova indiscutible que som davant d'una directora decididament enginyosa, que demostra una gran habilitat per suggerir metàfores sense arribar a desenvolupar-les del tot. Coquetejant amb els gèneres fantàstic i de recerca, la por i els misteris, la recent situació geopolítica (Daesh) i la vida pastorívola en un petit poble, la directora mai no perd el fil (l'amor d'una mare i una família que s'enfronta a dilemes sense precedents), sinó que el retorça fins que la frontera entre el somni (malson) i la realitat es torna extraordinàriament porosa, garantint un suspens irresistible per al públic.

“Si tornen, aniran a la presó”. El Mehdi (**Malek Mechergui**) i l'Amine (**Chaker Mechergui**), els fills grans de l'Aïcha (**Salha Nasraoui**) i el Brahim (**Mohamed Hassine Grayaa**), han fugit per unir-se a Daesh, abandonant els seus pares i el seu germà petit, l'Adam (**Rayen Mechergui**), que porten una vida senzilla com a pastors al nord de Tunísia, molt a prop del mar. Per què se'n van anar? Tornaran? Són morts? Per a l'Aïcha, la ferida emocional és insuportablement profunda i una font de conflictes (de qui és la culpa?) entre ella i el seu marit, un home amb un orgull ferit que posteriorment transfereix el seu afecte a l'agent de policia Bilal (**Adam Bessa**), amic de la infància dels dos fugitius. Mentrestant, a l'Adam, que continua ocupat en jocs innocents, li fan creure que els germans viuen a Itàlia. Fins que un dia, de forma inesperada, el Mehdi reapareix sense el seu germà, anunciant la seva mort i acompanyat de la misteriosa Reem (**Dea Liane**), embarassada i coberta amb un vel de cap a peus. Protegida per l'Aïcha, la parella s'instal·la d'amagat, però encara no han aflorat tots els foscos secrets i aviat es produeixen a la zona fenòmens estranys i inquietants...

Dividida en tres capítols (“les conseqüències”, “una ombra emergent” i “el despertar”), ***Who Do I Belong To*** destaca sobretot pel seu original plantejament visual, acostant-se increïblement als seus personatges per assolir una poderosa intensitat minimalista (a través dels gestos, les mirades), amplificada per insòlites immersions al món natural (l'aigua, la platja, el mar, els animals, etc.) amb què la directora juga per distorsionar la realitat. Travessada per poderoses escenes oníriques, la metòdica trama (el guió de la qual firma la mateixa cineasta) també inclou *flashbacks* que mai revelen gaire sobre aquesta obra, sinó que mantenen el seu potencial misteriós. La pel·lícula es revela alhora com un viatge al subconscient femení i una paràbola sobre perdre el rumb i recuperar la consciència, per no parlar de qüestions socials i polítiques més àmplies. Protagonitzada per una barreja d'actors professionals i no professionals, la cinta amaga les cartes perfectament fins al final, gràcies a un enfocament cinematogràfic d'innegable talent que també es podria considerar massa astut (l'estilització de la pel·lícula, portada al límit, i els elements fantàstics de vegades ofereixen vies d'escapament molt pràctiques). Amb tot, en un primer llargmetratge, un excés d'habilitat mai no es pot considerar un desavantatge.

Fabien Lemercier – cineuropa.org